ANY II 15 CENTIMS NÚM. 66

PAKITU

—Ha tingut èxit la nova tiple?
—Molt. Té

Teatre Espanyol Companyia de vodevils
SAMPERE-BERGÉS
EL PAIS DE LA GRESCA

Teatre ELDORADO
Exit de **Pilar Alonso**

Compañia comic-lirica dirigida pel mestre Ortiz de Zarate
TEATRO NOVEDADES
Exit de *Terra Baixa*

Cabaret LA GUINDA
Rambla de Santa Mònica, núm. 9
Dancing Jazz-Band de 10 a 3 matinada

Joventut barrilaire!! Voleu pasar l'estona sense adonar-vos de què sou al món?...

Aneu al cabaret **La Buena Sombra**
Carrer Gínjol, 3 — Propietaris: PIER y Cía.
Cuina Espanyola, Francesa, Inglesa i Americana
Alegria amb pocs diners

Comerç de Joies

Compra i venda d'alhages, mobles mocadors de Manila, antiguitats, objectes d'art, etc.
Casa especial en rellotgeria fina

Carme, 16, principal

MAISON MEUBLEE (Verdura)
Habitacions a 5 ptes. Barbarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona.-Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Contínuament reformat a la moderna.
Calefacció central

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)
Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telefón en totes les habitacions - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del Tratre Circol Barcelones) Barcelona.

S'està esgotant el

Calendari Pakitu 1925

La vuitena meravella del món
El "no va más" - La "meta"
El "desideratum"

Hi ha pinyes per llegir-lo!

Val CINC ralets

Compreu XUT! Ha sortit avui

P. ALCANTARA
Médico
CALLE UNIÓN, 19, principal — De 10 a 1 y de 7 a 9 — BARCELONA
Vias urinarias, Venéreo, Sífilis, 606, 914. Analisis orina y sangre. Pérdidas seminales

Redacció i Administració:
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals.

BARCELONA, 31 DE DESEMBRE DE 1924

LES HORES TONTES

Ahores d'ara, o sia quan la nostra màquina, que és una conilla, hagi donat a llum aquest número del PAKITU, la majoria de vostès s'hauran endut el seu *mico* corresponent de la Rifa de Nadal, que és la repartidora de *micos* més perfecta que es coneix.

Malgrat això, nosaltres li estem agraïts perquè durant una bona temporada ens fa somniar truites, que és el plat més llaminer que coneixem.

Que n'és de deliciosa una bona truita, sense mixtificacions ni paveries! D'aquelles que les cuineres fan pel seu *recreio*, entregant-s'hi amb tota l'ànima... Mirin; no'ns hi facin pensar que ens ve salivera.

Ara, que tot plegat no passa d'un somni del qual despertem de cara a la paret, que és la realitat llisa i pelada de la vida.

Es com si una senyora de *postín* ens gastés la broma de retirar-nos una temporadeta; ens mantingués a *pan y cuchillo* i després, quan ja ens hi haguéssim acostumat, ens tornés a deixar plantats al mig de la Rambla fent companyia als còmics sense contracta.

Aqueixa senyora, que és l'Esperança, pròdiga i opulent como una Mesalina, ens ha mantingut una pila de setmanes com a molts de vostès, car té el caprici de reunir un gran serrall d'illusos; mes com a la majoria de vostès ens ha posat unes banyes com una catedral i ens ha tornat a deixar tan pelats com abans.

Mes, què hi fa, si l'hem gosada i hem viscut d'ella?

Nosaltres confessem amb tota sinceritat que el dolor de la desillusió no ha pogut esborrar la gratitud del nostre cor envers d'ella. Sobretot, perquè ens ha deixat un bon record; i és tan estrany que una femella ens deixi bons records... Per una que n'hi hagi en el nostre *memorandum* galant, n'hi han a dotzenes que han deixat en la nostra vida un rastre de iodoform i de copaiba.

Altrament, tots els que hem viscut de l'Esperança, demés d'un record dolç i munificent, conservem una altra cosa tan apreciable i agradosa com aquell.

No és un objecte, ni un artefacte, ni un aparell, ni una finca, ni res que es pugui palpar ni tocar com una guitarra, unes conseqüències o una dona.

Es immaterial i entelèquic com un deute o com un petó.

Es el plànol dels cartells aeris que tots hem forjat acariciant l'Esperança; creient per un moment que els somnis s'havien fet realitat i que'ls quinze milions de la *Grossa* havien pres possessió de la nostra armilla.

Diguin la veritat; qui de vostès no havia fet prèviament la distribució de la fantàstica pila de bitllets de Banc que suposa el primer premi de la Rifa?

Es ben segur que cap dels infinits *cunyats* espirituals que hem tingut aquests dies ha deixat de fer aquest presupost imaginari, amb molta més escrupulositat que la llista de la bogadera.

Per la nostra part hem de confessar que'l tenim, ben calculat i a la mida dels nostres gustos, que són de lo més refinat que corre.

Això, però, per si entre vostès s'hi trobés l'afortunat al qual la *Grossa* hagi fet objecte de les seves predileccions, i no hagués tingut la previsió de calcular la manera de gastar els *calés*, li oferim el nostre projecte de bona vida per estalviar-li mals de cap.

—No m'atreveixo a anar a buscar a la Leonor. No m'agrada anar de gorra amb les dones.

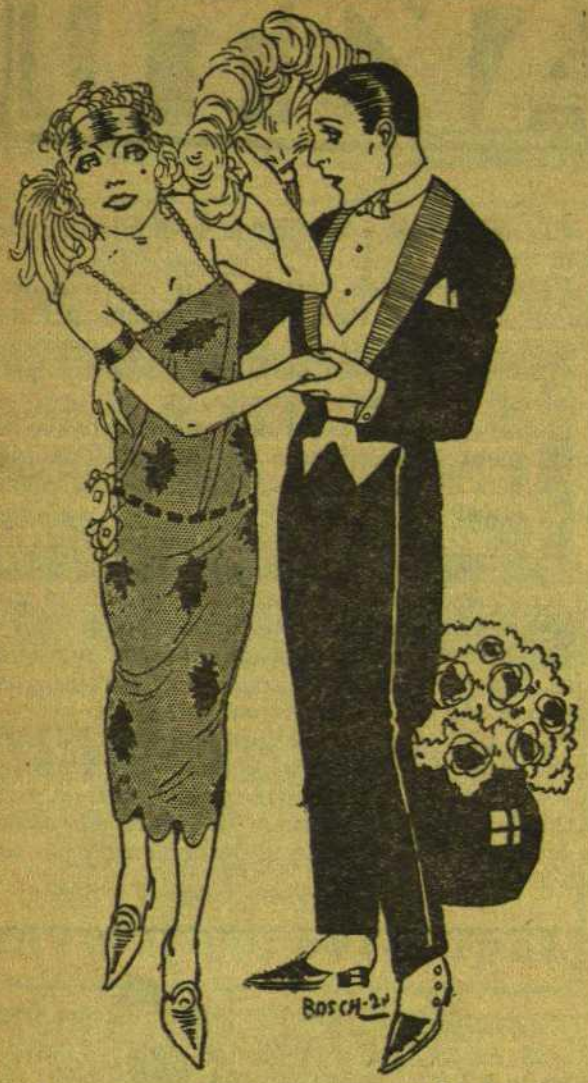

—Sempre penso amb vostè, senyoreta. La tinc al pensament. I cregui, que de bona gana me la treuria perquè em neguiteja molt...

Hauríem començat per gastar-nos un milió en una casa magnífica, muntada sobre rodes, que l'hauríem fet sortir del Born, el primer dia de l'any que ve, i ens hauríem anat a rodar la Ceca, la Meca i la Vall d'Andorra per tornar altra volta al punt de sortida, obeint aquell *dicho* que diu:

Roda el món
i torna al Born.

I els catorze milions restants, en *juergas*.

No els sembla que és tot un projecte?

Quina llàstima que la *Grossa* hagi anat a parar a mans d'algun menestral, que serà capaç d'invertir-la en una fàbrica de mongetes cuites, o en un aparell de radio-telefonia!

LA SEDUIDA

En Rosend, advocat, rebé la visita d'una jove, modesta i simpàtica...

—Necessito els seus consells.

—Estic a les seves ordres, senyora...

—Oh, no! senyoreta.

—Ho suposava! — s'apressà a rectificar galantment en Rosend.

I després, inclinant-se, preguntà:

—De què es tracta?

—D'una cosa molt greu..., molt greu. Jo...

—Continuï.

—Es que... Jo... Es tracta... Però, millor serà que li parli francament... Es tracta d'un cas de seducció. He estat seduïda!

I amagant el rostre entre les mans, repetí:

—Seduïda!

—Es greu!—digué en Rosend.—I digui, senyoreta... El seu seductor... empleà la violència?

—Ai, sí! Amb violència!

—I en té proves? Pot presentar-ne?

Ella es quedà sorpresa.

—Ah!—exclamà.—No hi havia pensat!

Després, serenant-se, exclamà:

—Però, ja ho arreglaré. Tinc una pensada. Precisament aquesta nit tinc una cita amb el meu seductor i ja m'arreglaré perquè dos testimonis s'amaguin en el meu tocador!

—Ahir anaves amb el comte Ciurana. Avui amb el comte Pallofa... No sé com t'ho fas.

—Es que la mare em va recomanar que anés sempre «amb compte».

VUITS I NOUS

AL ministre de la Guerra de Wàshington li ha passat per la gorra crear un esquadró d'amazones.

L'home s'ha encarinyat amb la pensada i ja, ple d'entusiasme, està madurant el seu pla.

En el nou exèrcit, la recluta serà voluntària. Serà manat per una generala, molt caia.

Ai! Quants n'hi ha que voldran, a Wàshington, entrar en el seu cos...!

***

Diuen de París que el tren que té sa sortida de Clarmont-Ferrand a les vuit del matí, per a arribar a Brionde a les deu, va tenir l'altre dia que retardar sa sortida per haver perdut la locomotora. Fou precís esperar l'arribada d'un altre tren per a que remolqués al primer fins a Brionde.

La locomotora no s'ha trobat.

Però no hi que apurar-se.

Segurament el que l'haurà trobada la tindrà a casa per a tornar-la a qui li dongui les senyes...

***

En un concurs de cantars organitzat per un diari de Saragosa, ha estat premiat el següent:

«De los niños de tres meses
a burlar-se no hay derecho,
pues los chiquillos en ama
todo lo toman *a pecho*.»

Consti que d'aquests, aquí a casa, en fem a dotzenes.

I no ens els premien.

***

Les boles més grosses venien d'Amèrica, generalment, però ara, els de Rússia els hi fan la competència.

Vegin el que diu una gaceta d'aquelles terres, segons traducció d'un diari granadí:

«El mundo científico de Moscou está justamente intrigado por el caso inaudito de un niño de cuatro años cuyo tierno rostro se adorna con un magnífico mostacho y una barba, y el cual goza, por añadidura, de músculos como un hombre maduro. Se encuentra en observación en una clínica de la capital, y los cirujanos le han operado en la esperanza de detener su inquietante desarrollo.»

Lo millor que poden fer és donar-li la clau i un duro.

***

Copiem d'un diari madrileny:

«París.—La 10.ª sala correccional ha condenado a quince días de prisión con «sursis» (es decir, sin pasarlos en la cárcel) y trescientos francos de multa (que de ésta no se libra), a un comerciante de París que ponía a la venta como huevos frescos huevos que salían de los frigoríficos.

»El tribunal ha estimado que el huevo fresco es aquel que no ha sido objeto de ninguna medida de conservación,»

Es veu que a França han declarat la guerra als ous passats.

***

En Charlot es va casar amb Miss Lita Grey, però com que aquesta era menor, va fer veure que tenia 19 anys, quan encara només en tenia 16.

El *Times* va descobrir l'engany, publicant una còpia fotogràfica de sa partida de naixement.

—No me'n sé avenir, maridet meu. Quan era soltera el tenia estretet i bufó, i ara, tan ample!
—De què parles?
—Del llit, home!

Però ara, en compliment de la llei, han obligat a la senyora de Charlot a anar a escola!
Es veu que no estan per brocs a aquella terra.

*
* *

A Londres s'exhibeix un fulano que pren tota mena de verins sense que li facin res.
A Praga ensenyen un home que té el cap giratori i pot apoiar la barba al clatell.
Ja veiem un lletrer, anunciant al Parallel l'atracció de moda.

Passin, passin, que ha vingut de Castellvell
un senyor que per una trista pela
es dóna mossegades al clatell!

ELS TRETZE GARRINETS

En Miquel, el masover, se n'anà a visitar a l'amo. Era l'hora de dinar i s'esperà. Però no el convidaren. Entre mossegada i mossegada, el senyor s'enterava dels negocis de la finca, i el pobre masover, que tenia una gana regular, estava contemplant com els altres s'atipaven.
Per fi, ja empipat, digué:
—Encara una altra notícia.
—Què?
—Que la truja ha parit tretze garrins.
—I què?
—Que la pobre, només té 12 mamelles.
—Ah! I el que fa tretze, com s'ho fa per mamar?
—Pst! Veurà! Fa com jo! Dejuna!
L'amo comprengué la jugada, i el convidà.

—El meu cor és un volcà, Laieta!
—Parli amb la mamà.
—Ai, no. Es massa vella!

—Quin fred que fa!
—I si encenguéssim la calefacció central, noia?

EL NUVI SORD

En un poble de la costa va passar el fet que els anem a contar.
Se celebrava a l'església un casament i el nuvi era sord com una campana.
Està clar, l'home, que no s'havia casat mai, estava esverat no sabent què dir ni què fer, limitant-se a dir que sí a tot el que li semblava que anava per ell.
Tot va anar com una seda fins a arribar al moment en què el nuvi deu donar l'anell a la núvia. El bon home no en sabia res d'això, i feia que sí amb el cap als requeriments del capellà, sense saber de què anava.
—L'anell.
—Eh?
—Que em dongui l'anell!
—Eh?
—Que si porta l'anell!
—Eh?
—Que té de posar l'anell!
—Eh?
Per fi, el capellà, veient que no en sortiria, apellà a la mímica. Ast[illegible] dit [illegible] [illegible]

ELS PEUS A LA GALLEDA

En Robert i en Sebastià s'estan assentats a la terrassa d'un cafè. S'apropa en Levi i saluda al segon. Aquest diu:

—Amic Robert: permet-em que et presenti a l'home més amable de la terra i al més formal dels traficants en antiguitats...

En Sebastià interromp:

—Molt de gust... Es dir que és antiquari? Es la meva passió això de l'antic. Per això celebro coneixe'l. Ara, que aquesta pesta de jueus ho exploten...

En Robert el toca amb el braç.

—Eh?

—Ho és!

—Ah!

En Sebastià vol seguir i arreglar-ho:

—...amb tant d'encert, lluitant amb la deslleial competència dels alemanys...

En Robert el pessiga.

—Eh?

—Ho és!

—Ah!

En Sebastià intenta novament arreglar-ho...

—...que tan nobles i tan lleals en sos tractes tenen de competir amb els d'altres països... Oh! En conec un, que per cert porta banyes...

En Robert el trepitja.

—Eh?

—També en du!

—Ah!

En Sebastià prossegueix...

—Doncs, sí... L'Africa és un bonic país. Aquells llacs! Aquells rius! Aquells negres tan simpàtics! Els negres són idícols, és cert, però...

El jueu es queda sorprès.

—Però, a què ve això?

—Que t'has tornat boig, Sebastià?

—Veuràs. M'ha sortit jueu, alemany i De negre ja sé que no ho és...

ESPURNA

Era un dia de casori:
el nuvi, fent rebombori
entre mig dels convidats,
donava molts cops als plats,
fins que la núvia ho va veure
i li va dí, anguniosa:

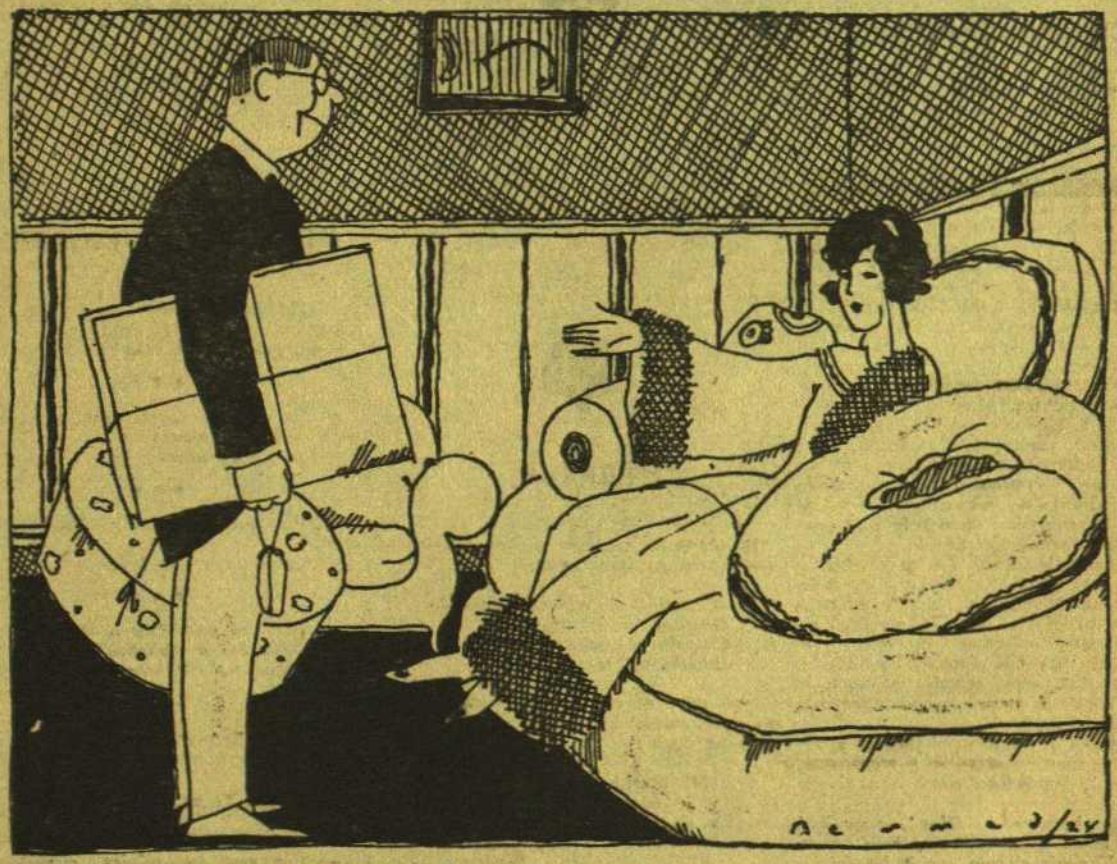

—On va amb aquesta capsa?

—Res: la mestressa que s'ha empenyat que me [illegible]

REDACCIÓN
DE DÍA: FRENTE AL LICEO
DE NOCHE: BANCO NÚM. 16 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BETICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO
LO TENEMOS EN REPARACIÓN
HEMOS PUESTO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

ARTICULO DE FONDO

LA FATAL FATALIDAD

Lema: *Dominus vobiscum*

I

Le atraía Nueva York.
¡Oh, sí! ¡Le atraía!
Sus oficinas...
Sus rascacielos...
Sus raudos vehículos...
La vertiginosidad...
Pero...
¡Ah!
Apenas llegó, le mató un automóvil.

. . . . . .

PEDRO MATA RÓ

(NOTA.—Imposible seguir. Muerto el protagonista, ¿de qué haremos mangas?)

UNA VICTIMA
DE ROVIRA Y VIRGILIO

COSAS QUE PASAN

Ayer, entre cuatro y siete de la tarde, una pinta modesta cual la violeta que oculta entre las hierbas su delicado perfume, iba leyendo un libro de Rovira y Virgilio, el autor de visión penetrante [redacted], en la estación de Francia, en la parte donde, ora raudos y veloces como bala salida de humeante cañón homicida, ora lentos y calmosos como vulgar carretón deambulante de café con leche, circulan los trepidantes trenes que van, ya a Reus, la bélica, ya a Granollers, la de los huevos, ya a San Guim, ya a San Pol, ya a San Tander...

Iba distraído [redacted], encaparrado en la lectura, ajeno a los acontecimientos de la ciudad y pueblos agregados.

De golpe y vuelta, de trascantón, salió un tren, humeante como el morro de un caballo tras vertiginosa carrera, rápido como un «Ford» de primera mano, hórrido cual hecatómbica catástrofe que convulsione un hemisferio plácido...

El distraído lector de Rovira y Virgilio no estuvo al tanto. Siguió leyendo, indiferente como la pálida luna ante un rabo en un terrado, y el tren lo arrolló cual alfombra persa a entrada de estío y le hizo a micas las dos piernas, que quedaron, entre los rieles, relucientes como la primera luz de la aurora, esbocinados cual carne para el gato...

En la Casa de Socorro, el juez de guardia, grave, austero, [redacted], le preguntó, bondadoso como una abuela cariñosa:

—Pero, ¡hombre de Dios!, ¿por qué no tocó usted el dos de la línea férrea cuando vió venir el tren que le ha dejado las extremidades de abajo a la miseria?

El infeliz, desgraciado e infausto nuevo cojo, respondió con voz doliente que semejaba el suspiro de un condenado al palo:

—¡Es que me dijeron que los trabajos de Rovira y Virgilio había que leerlos *entre líneas*!

Y todo seguido la diñó. Descanse en paz la pobre víctima de las convicciones.

IMPROVISACION

La grimegia, la pigricia,
la gimnasia, la magnesia,
el magreo, la regalessia
y la gracia y la justicia,
tanto en Grecia como en Rusia
como en China, como en Gracia,
como en Austria, como en Prusia
han fet más de una desgracia.

FELIPE SALSONE.

BUCOLICA

Pide de noche Gimeno
en la calle de Alcalá
y aunque pasa mucho y bueno
junto al puesto que él está
tan sólo [redacted] el sereno.

HOYOS Y TORNANT.

ERRATA

En nuestro número de ayer publicamos un verso que decía:

«Cuando te veo me acuerdo
dueña de mi corazón.
Cuando te veo me acuerdo,
cuando no te veo, no.»

Fué un error erróneo y al propio tiempo equivocado. El cantar que debíamos publicar decía:

«Mi marido se murió
y le enterré en la cocina;
y de pena que me dió
me puse a bailar encima.»

Suponemos que el buen sentido de nuestros lectores, etc.

SI enviáis dos pañas, recibiréis a domicilio la explicación con todos los ets y uts, de cómo se puede uno enriquecer sin pagar sus deudas.—R. T., BÉTICO, 69

NOTA POLITICA

LA REFORMA ELECTORAL

La Comisión ultra-panteista encargada de estudiar la propagación del bacalao a la lata y la reforma electoral, ha engiponado un informe respecto a este segundo punto, que hay para alquilar pan y mojar sillas.

Según ha barrinado dicha Comisión, de ahora en adelante, cada ciudadano tendrá tantos votos según su peso.

De esta mena de manera, cada elector tendrá:

Un voto, hasta cincuenta kilos (tipo Pi y Sunyer).

Dos votos, hasta cien kilos (tipo corriente).

Tres votos, hasta trescientos kilos (tipo Pérez de Rozas).

De trescientos en adelante, se le dará un voto por cada carnicera de más.

¿Es o no es de peso la reforma?

DEL CAPAZO FILOSOFICO

—¿En qué se parece la Bajada de la Cárcel a uno que la diña?

—En que ¡*ay su vida*!

* * *

—¿En qué se parece una oreja femenina a la una tocada?

—En que es *hora-dada*.

* * *

—¿Por qué no sirven los sables en otoño?

—Porque caen las hojas.

* * *

—¿Por qué no deben hacer calados en las medias las muchachas?

—Porque no conviene hacer las cosas a medias.

* * *

—Una toilette de gusto, ¿en qué se parece a un noble que le falte un hervido?

—En que es un *elegante tocado*.

* * *

—¿Por qué los relojes, cuando caen al suelo, se paran?

—Porque no pueden pasar más abajo.

—I per què no et cases, Alfred, si les dones t'agradem tant?
—Doncs... per això, precisament.

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

CADA any per aquests indrets, en tots o gairebé tots els teatres, es preparaven funcions de broma per solemnitzar la diada dels Innocents. I de vegades d'aqueixes bromes de les acaballes de l'any en sortia l'obra de la temporada.

Un costum tan pintoresc i a voltes divertit, és llàstima que's vagi perdent, car en altres aspectes de la vida no ens sobren pas ocasions de fer tabola.

Enguany l'únic *innocent*—o que ha fet Innocents—ha estat en Joaquim Montero.

Ell tot solet es va escriure, i es va llegir, i es va admetre, i es va posar en escena una astracanada en dos actes i mig, titolada «La Penya Roca, o la Colònia de l'Ampolla».

Ja compendran pel títol que la nova producció monteriana pertany a l'escola d'en Muñoz Seca, i amb això ja està dit que va fer riure fins al senyor Canals, i que tot va anar bé.

Veuen? Al «Nou» van voler donar una innocentada abans d'hora, substituint un tenor per un altre, i el públic va bufar més que una tramontana.

Ja se sap: «a sants i minyons, no'ls prometis que no els dòns». I quan els donguis, dóna'ls bé, o sia, allò que els has promès, doncs del contrari poden passar desgràcies.

Al «Victòria», que, segons se diu, ja tenen la clau preparada, van estrenar, el dia de Sant Esteve, una sarsuela catalana d'en Lluelles i mestre Ribas, que va venir com l'anell al dit. Estàvem en plenes festes, i l'obreta es titola «El gall de Ripoll».

Gall, i per Sant Esteve? No cal dir que el públic se'l va cruspir com a bresques i fins va demostrar que li havia agradat força.

Ah! En Rambal, amb els seus *lladres i serenos*, un exitàs al «Còmic», que cada dia s'omple com l'ou de Colomb, que diuen que era de dos rovells.

L'HOME DE LA CONXA

★★★

MUSIC-HALLS

AQUESTS dies que tothom dedica als exercicis estomacals i digestius, tenen, ultra alguns avantatges, un gran nombre d'inconvenients, pels que, en el terreny fisiològic, tenim les nostres aficions una mica més avall de la panxa; les delícies d'això que la gent anomena *amor* estan més bé quan l'un i l'una es troben a mig atipar, que no pas quan l'estómac és ple, com ja vostès mateixos ho hauran sentit en la pràctica; a nosaltres ens va desilusionar una flàvia que ens tenia completament carquinyolis, d'ençà que un dia en una conferència íntima li vam notar una mica de *flato*; és d'efecte pèssim, ho poden creure!...

Perxò, en aquests dies, fins els music-halls, temples de l'amor amb taxímetre, es ressenten, com a aitals temples, encara que surtin guanyant com a *menjadores*; Cupidó, el Cupidó sense bena que corre per ells, passa a segon terme des de Nadal a Reis i el seu lloc l'ocupa l'artista i la mare de l'artista en funcions d'àngels exterminadors de totes les matèries comestibles, bebestibles i llepables en públic, que hi ha a la casa. Es molt trist!..., sobretot quan arriba el cambrer amb la nota!

Nosaltres vam estar la nit de Nadal al «Ba-Ta-Clan» veient «Fri-Fri»; aquest «Ba-Ta-Clan», que abans es deia modestament «Novelty», ha agafat pretensions i des d'intitular-se «Coliseo», fins a arrambar amb mitja Barcelona, ho fa tot; allí, el mateix es veu a la Pepeta Llacer cantant la *jota*, que a la clàssica «Condesita Zoe» *luciendo todo lo que Dios le dió*, com diu el cantar; l'«Enciclopèdia Espasa», ja us ho diré!

El dia de Sant Esteve vam anar al «Folies» perquè ja ens intrigava això de «ALMA», que segons ens havien dit era una mena d'espectacle per a pubilles i aprenents de bisbe; no ens semblà mal del tot.

L'«Edèn», amb la Carme Arenas, ple com un ou; el «Pompeya», amb la Lola Miralles, ídem ídem; «La Guinda», com un míting de la «Unión de inquilinos», en quant al soroll i la bellugamenta; i «La Buena Sombra», amb un assortit de cares boniques i uns biftecs a pela amb cinquanta, que de poc ens desmaiem en veure'ls.

Vet aquí el panorama de les festes!...

JUANITU

Notícies de darrera hora. — Ens diuen que des de primers d'any no podran alternar homes i dones en cap lloc d'esbarjo, com ho són music-halls, cabarets, etc.

Pel que es veu, hi ha qui diu allò de Sòcrates:

«*Vale más estar con un dragón que con una mujer.*»

I mentre vénen els dracs a fer-nos pessigolles, ens deixen sense dones.

Ja us dic jo!...

O CINIQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

L'ACONTEIXEMENT cínic de la setmana passada ha estat sens dubte l'estrena de «Scaramouche», pellícula de la marca «Metro» que donen al «Pathé Cinema» des del dia de Sant Esteve, i ens sembla que encara en tenen per una estona; sense cap exageració podem garantir a vostès que es tracta d'una cinta magnífica, argumentada de forma que l'interès augmenta a cada escena i presentada amb tot el luxe de detalls necessari perquè hagi resultat una vertadera joia cinematogràfica; els trajos, el caràcter d'època (segle XVIII), els personatges i les escenes, inclòs les de menys importància, són com per acontentar als més rondinaires, i si és l'assumpte, o sigui l'argument, és, com ja dèiem, de lo que no corre gaire ara; un xic folletinesc, lo precís per mantenir la intriga, però sense ficar els peus a la galleda i molt entretingut en totes les seves parts. Els rètols, a càrrec d'un senyor que no escriu malament i que de vegades ho fa molt bé. Fora d'un xic d'impropietat en els tipus de Marat i Napoleó quan era tinent (detalls sense importància, perquè no fan cap paper en la pellícula), la «Metro» pot vantar-se d'haver-la encertada i en Vilaseca podrà escriure «Scaramouche» al costat de «Los Tres Mosqueteros» i «Cyrano de Bergerac» en l'historial de les seves troballes.

Al «Kursaal» feien «Una Voz de Mujer» i «La historia de un dólar», dues cosetes sense pretensions però molt agradables; ara s'estan amb «El niño Rey» que també agrada força; es veu que no volen presentar cap plat fort fins l'estrena de «El jorobado de Nuestra Señora de París», que, segons notícies, és quelcom a l'estil de «Quo Vadis?», en categoria artística; així ens ho ha dit, almenys, una «dactilo-meca» de la «Universal» amiga nostra, que ha vist les proves; fixin-se si en sortiria impressionada, que quan després veié a la seva mare, es va creure que era en Quasimodo!...

L'ALTRE

BUSCANT MINYONA

Està cercant minyona un senyor que viu sol.

Però la vol «per a tot».

Se n'hi presenta una, força gentil, desinvolta i guapassa.

—Sap cuinar?

—Molt poc.

—Sap planxar?

—No, senyor.

—Sap llegir?

—Tampoc.

—Caram! I quant vol guanyar?

—Vint duros al mes.

—Quin disbarat! Vint duros per no saber fer res? Si una minyona bona ja no els guanya!

—Bé, sí; però... és que jo sóc estèril, sap?

LES VERGES

En un poble de la nostra costa de Llevant hi ha una ermita consagrada a les Santes Verges.

Les nenes del poble formen com una mena de confraria encarregada de demanar almoina de casa en casa per al sosteniment de l'altar.

Aquestes nenes són nomenades «les verges». Quan tenen dotze o tretze anys, deixen de pertànyer a la comunitat per deixar lloc a les que pugen.

Dies enrera dues nenes de tretze anys anaven a demanar almoina. Al trucar a una casa, els sortí un jove que les hi digué:

—Com! Encara són «verges», vostès?

I una d'elles, avergonyida, exclamà:

—Aquest és l'últim any!

EL XIULET

L'altre dia en una casa alemanya de confeccions de roba blanca que hi ha a la Gran Via, en la qual hi treballen les noies més precioses de la terra, hi va haver un daltabaix per qüestió de xiulets. Per assenyalar l'hora de plegar, l'encarregat de la casa té un xiulet, que quan el toca, totes les noies s'aixequen, es vesteixen i se'n van cap al carrer.

Però ve't-aquí que allí al davant en aquests dies hi estan fent una casa, i l'encarregat de les obres resulta que té un xiulet que fa el mateix so del de l'encarregat del taller de confeccions.

El primer dia que els paletes i el manobres varen ésser avisats per plegar, les noies del taller, al sentir el xiulet, es varen pensar que era el d'elles, i naturalment, es varen alçar i es varen vestir, corrent cap a la porta.

L'encarregat, al veure que sense haver-les-hi tocat res se n'anaven, va dir:

—I ara? On aneu, noies?

—Ai, ai! Que no ha tocat el xiulet?

—I què he d'haver tocat!

—Doncs nosaltres l'hem sentit.

—Es que heu sentit el xiulet de l'encarregat d'aquí al davant, que assenyala les dotze, i no us heu pogut aguantar més.

—Jo sols vull casar-me amb una persona delicada.

—Casi's amb mi. Tinc molta propensió a les bronquitis!

EN MANELET VA AL BALL

Que content que estava en Manelet perquè, per primera vegada, sa mare el deixava anar al ball! Com faria l'home, malgrat no tenir més que disset anys!

Tot satisfet, ja un cop a la sala, s'acostà a una xicota, plena i guapassa, i amb tota la «frescura», li digué:

—Que té compromís?

Ella se'l mirà de certa manera, i, despectivament, li respongué:

—No ballo amb criatures!

Es creuen que en Manelet es va sofocar per això? Ca! Tranquilament, respongué:

—Perdoni, senyora. No sabia que estès embarassada!

L'EXCUSA

Dos vells amics, en Pancraci y en Gumersindo, installats en un recó solitari al cafe d'Orient, una tarda plujosa d'hivern, recorden gestes de la seva joventut atzarosa i enamoradissa, que ja comença a fugir d'ells.

Un i altre han actuat de troneres gairebé professionals, i el tema de la seva conversa, sembla la relació del primer acte de *Tenorio* entre l'heroi de Sevilla i el seu amic Joanet...

—Te'n recordes Pancraci de la Nati del «Novelty»?

—Ja ho crec, Gumersindo! I de la «Bella Rubinat» també!

—Ah, sí! La «Bella Rubinat» i la «Perafina»... Quines dones!

I la successió de noms de més o menys *postín* sembla una lletania del pecat.

Es fa una pausa, i de prompte, en Gumersindo pregunta:

—De la «Gentil Tejeiro», te'n recordes, Pancraci?

En Pancraci es torna una mica vermell i fa el desentès:

—La «Gentil Tejeiro»?... No; no la recordo.

—Sí, home; aquella portuguesa que sigué la meva «fulana» durant tres anys...! Aquella que feia exhibicions de baix ventre al «Pompeya»!

—Ah, sí! Ara sé la que vols dir, sí!

—Quina dona era aquella! No més tenia un defecte: era tan curta de vista, que a dos metres de distància em confonia amb qualsevol...

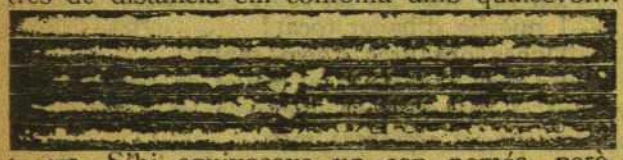

...s. S'hi equivocava un cop només, però, vaja, que ja n'hi havia prou perquè el meu amor propi se'n ressentís.

—Naturalment!

—No diguin que un gos acompanya força. Va tenir una gran pensada el meu *Paco* de comprar-me'n un a l'anar-me'n de viatge.

—Si vingués per bon fi!

—Jo sempre hi vaig. Pot preguntar-ho a totes les xicotes que he tingut...

—Un dia que vaig atrapar-la «infraganti», em donà la seva excusa, que em va deixar convençut. «Et juro — em digué — que no ho he pas fet expressament, Gumersindo. Sóc tan curta de vista, que l'havia pres per tu...» El que més m'indigna, quan hi penso, és que els amics s'aprofitessin d'aquest defecte per enganyar-me!... No trobes que era mal fet?

—Efectivament, no està gaire ben fet!...

Es féu una pausa, i prosseguí en Gumersindo:

—Calla! Em sembla que tu... tu també...

—Fuig, home, fuig! I ara! Què t'has cregut?...

—Sí, sí! Ara ho recordo: un dia que vaig entrar a casa imprevistament, vaig trobar-t'hi

—Però, que ets boig, Gumersindo?

—Això és el que vaig dir-me en els primers moments, doncs tu has estat sempre el meu millor amic, però després que he reflexionat, passat un temps, he dubtat. Ara que tot ja ha passat, Pancraci, amic meu, hauries d'aclarar-m'ho. No m'enfadaré pas! Digues, la «Gentil Tejeiro» i tu...

—Doncs, sí, francament!—féu en Pancraci amb veu baixa, davant les insistències d'en Gumersindo.

—Oh! Tu, a qui jo considero com un germà, ha estat capaç de fer-me un tort semblant?

—Gumersindo, no t'hi enfadis!—s'excusà en Pancraci.

—Mai ho hauria dit de tu!... Vaja una parella que éreu!

—Què vols fer-hi, noi? Tota la vida he estat tan curt de vista com ella...!

En Gumersindo es quedà convençut.

ENTRE GERMANES

—Què són, Maria, fills naturals?
—Són els fills que no són gaire... naturals.

(De *Le Rire*)

—Estaré un mes fora! Ara sí que podràs enganyar-me!
—No ho creguis. Només sento ganes d'enganyar-te quan et veig.

(De *Le Rire*)

★★★

LA DONA QUE VA DE PART

L'amiga.—Com? Estàs així i no envies a buscar a la llevadora?
La partera.—No. Ja saps que el meu marit es nord-americà i allí s'acostuma a les criatures a sortir soles.

(De *Fra Mocho*)

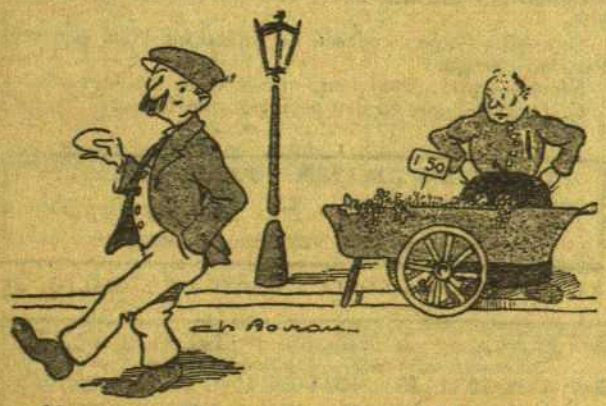

—No, gràcies. No prenc mai el vi en píldores!

(De *Pêle-Mêle*)

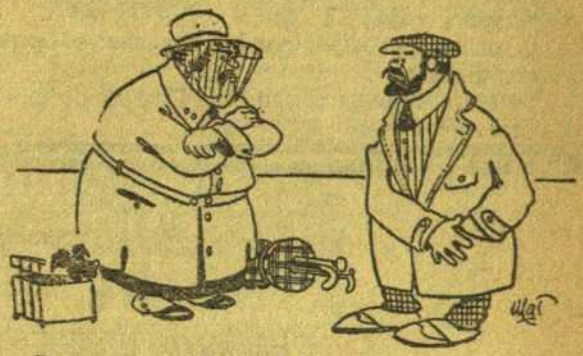

—De segur que t'has descuidat la clau de la maleta!
—No, dona, no; la porto a la butxaca. El que m'he descuidat és la maleta.

(De *Pêle-Mêle*)

★★★

A L'ESCOLA

El deixeble al mestre:
—Es pot castigar a un per lo que no ha fet?
—No. No fóra just.
—Doncs... no he fet els deures.

(De *Le Rire*)

—Avui he rebut un anònim.
—Deu ésser de la Totoche, que no sap escriure el seu nom.

(De *Sans Gêne*)

★★★

UNA DESGRÀCIA

—Es horrorós! La meva dona ha fugit amb el meu xòfer!
—Pobre amic meu! Ets de plànyer.
—Ja ho crec! Un xòfer tan bo!

(De *Le Regiment*)

LA NENA NERVIOSA

La *Pilarín*, la nena de la casa, és en extrem nerviosa.

L'altre dia sa mare va voler que davant d'en Manel, un jove que va anar-hi de visita, toqués una peça al piano, i no ho va poder aconseguir.

S'equivocava, torbada, vermella com la magrana... Impossible!

Per fi, la *Pilarín* deixà el piano, presa d'una excitació gran... i dirigint-se a sa mare, digué:

—No puc, vaja!

I sa mare, per disculpar-la, encarant-se amb el jove, digué:

—Té això, aquesta filla meva. Davant de gent no s'atreveix a res!

LA NÚVIA INNOCENT

En Manel era un minyó molt «corrido» i tranquil, que cansat de tant córrer-la, com vulgarment es diu, va pensar en casar-se.

I es va casar, però, arribada la nit, va pensar que no calia encaparrar-s'hi, i un cop al llit, es va girar d'esquena i va dir:

—Mira, Roseta: em trobo molt cansat. Com que no ve d'un dia, dormim.

La núvia es quedà veient visions. Prou es bellugà la pobre, però res. En Manel dormia.

Fins que la xicota, no poguent callar per més temps, se li acostà i li digué a cau d'orella:

—Escolta, Manelet: que no t'ha dit res la teva mamà?

— D'un llibre titolat «Florecillas Silvestres», fa poc sortit a la llum, copiem el pàragraf següent:

«*Si Dios pudiera padecer (lo que no puede ser, porque es imposible)...*»

Té raó, sí, senyor. Poden pujar-hi de peus.

— A París han premiat a un matrimoni que té sis fills.

I el marit es diu Pichard, d'apellido.

Trobem que li escau força.

— De *La Vanguardia*:

«*Secretario, propio para aristócrata o similar, se ofrece, etc.*»

Què deu ésser el similar d'un aristòcrata?

No hi caiem!

— Ens demanen padrina de guerra, els soldats de Sanitat militar (Secció d'automòbil), de Melilla, Pere Melich i Enric Mira.

—El senyor R... conegut fabricant de Sant Martí, patia d'asma i va preguntar a un metge conegut per un especialista de la dita malaltia. N'hi varen recomenar un, i l'envià a buscar.

—Hi ha el doctor X—va fer el criat, anunciant-li el nou metge.

—Que ha vingut en cotxe?

—No. En tramvia.

—Doncs ja se'n pot entornar. Un metge que cura l'asma i no té auto, per fume'l!

Fra Anselm Tarot.—Rebut el seu obsequi i felicitació. Moltes mercès.

Llepa Fils.—No, senyor: és vell, brut i mal escrit.

Sòmines.—Entra en tanda.

Tarit Tarot.—I un bé.

Emilitu.—Si li cou, posi-s'hi fulles. Ves ara amb què ens surt!

Alabau.—No pot ésser. Contraria les nostres convicions.

Nanu de Sans.—Va al cove amb tota cerimònia.

Lucas Gómez.—Sí, fill, sí: són debilitats que tenim. Què vol fer-hi!

E. M. O.—No sigui olla! Que no ho veu que li aixequen la camisa?

Ase d'en Mora.—Un dels contes està força bé i farà la seva patxoca. L'altre, és tan gueto!

Rosega-cebes.—Ca, barret! Quan vostè hi va, ja en tornem.

A. L.—Es massa perillós. Hi ha temes que és millor no tocar-los.

Grau II.—No ens acaba d'esbojarrar. Es molt mansoi.

Espieta.—Es en va que s'escarraci. No és aquest el seu ofici.

Sopla-po...mes.—Això és més lleig que matar a un pare.

U. V. A., S. A.—L'han enganyat. Es viu i força viu. Potser massa viu.

Indaleci.—Ha fet salat, i en bona refè que ho sentim.

Ruc Ric Roc.—Al tanto! Que fent això pot rebre de la soca!

Inaudi II.—No deu haver calculat que aniria al cove, oi?

Dat.—Bé, home: cadascú de lo seu en fa el que vol. Però no escrigui!

Ninus.—Anirà. Vagi fent, que hi té la mà trencada.

C. Jones.—I que en deu tenir poca de feina!

ORQUESTRINA JAZZ-BALL
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA: COMTE DE L'ASALTO, 45

CONSULTORI POPULAR
Escudellers, 33, principal
VENERI — PELL — MATRIU
Modernissims tractaments. — Curació ràpida i segura
Visita, 3 p.; Abon. 12 id., 25 p.; 606 i 914, 10 p.; Wassermann, 25 p.
Consulta de 6 a 8'30 — Especial de 12 a 1

Ja ha sortit el

Calendari del X U T

per a 1925

Només val tres ralets

TABLETES MARK (PURGOL

CUREN: La blenorràgia (purgacions). Les irritacions i uretritis. Les retencions de l'orina Les inflamacions y totes les malalties de l'orina De venda en les Farmàcies i Centres d'específics. **3 pessetes caixa**

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS de la SANGRE : Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de

LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRÉ

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. :: :: :: :: :: ::

VIAS URINARIAS. — *Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad. — 5 PESETAS CAJA. :: :: :: :: :: :: ::

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eczemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticártica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA. — *Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PESETAS FRASCO. :: :: :: :: :: :: ::

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* Moncada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 pesetes

Demandes a Publicaciones Mundial Apartat 925 Barbará 15

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo

La ruina de los pastores: Matacabres «Rapid». A la primera vegada R.I.P. LA MUNDIAL, Espalter, 6.

¡GUERRA ALS ESCORXADORS!

es maten els remats de cabres pel modic preu de 2 ptes. amb la "Lotión Ladil", l'únic que no taca, ni perjudica, conservant el bosc amb el mateix bon estat que abans de l'invasió

5 - Carrer de la Unió - 5 :-: Farmacia

SARNA Es cura radicalment amb el SUBFURECO CABALLERO **RONYA**

que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Asalto, 86 i Centres d'Específics

---

Mata - Cabres HOLM en forma líquida

Molt ràpid, molt còmode. No embrut ni taca. Ningú s'adona del seu ús. — Preu : 1'50 pessetes flascó.

Venda: Farmàcies i Centros d'específics. Dipòsits: Alegria, 14 i Princesa, 39, farmàcies

—Diu que va deixar-la perquè trobà que no era prou innocenta.
—Però si és una bona noia.
—Sí; però, no em negaràs que és una miqueta tocada i posada.